

— CHECK IN ^{นอน} / _{กิน} CHECK OUT —

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

นางร้าย เวียน
IRANG ภาพ

MAD
OVERDOSE

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

Check in นอน ก็น Check out

นางร้าย เยียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2474-4

ภาพประกอบ IRANG

ออกแบบตัวอักษร Copyright (c) 2011 by Brian J. Bonislowsky DBA Astigmatic (AOETI)
(astigma@astigmatic.com), with Reserved Font Names "Righteous"

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 249 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษนอมนายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

'บ้าน' คือสถานที่สำหรับพักอาศัย ก็เหมือนเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิต ใช่มั้ยคะ ความหมายของคำว่าบ้านอาจรวมถึงสถานที่ปลอดภัย ที่ที่เราไว้พักผ่อนจากความเหน็ดเหนื่อย เป็นเหมือนจุดหมายให้เราได้กลับไปอีกด้วยค่ะ

但是对于 'แพทริก' พระเอกของเราในเรื่อง 'Check in นอน กิน Check out' ผลงานล่าสุดของ 'นางร้าย' นั้น บ้านกลับกลายเป็นปีศาจร้ายที่คอยหลอกหลอนชีวิตของเขา ถึงแม้จะมีแฟนสาวอย่าง 'แพตตี้' คอยอยู่เคียงข้าง แต่แผลในใจเขากลับไม่เคยจางหายไป เมื่อบ้านไม่สามารถเป็นบ้านได้ แล้วจุดหมายของการเดินทางจะเป็นที่ใด พลิกหน้าต่อไปเพื่อหาคำตอบกับพวกเขากันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

สวัสดีค่า คิดถึงคนอ่านทุกๆ คนเลย *กอดเรียงคน* สำหรับใครที่เพิ่งเคยรู้จักกันเป็นครั้งแรก ขอฝากเนื้อ ฝากตัว ฝากกาย ฝากใจไว้ด้วยนะคะ หวังว่าจะได้รับโอกาสให้มาเจอกันอีกในเรื่องต่อไปนะคะ <3

แอบเฝ้าถึงแพทริกกันดีกว่า เดิมทีมีพล็อตในใจมานานมากแล้วละ ตั้งใจให้เป็นเรื่องที่สามของเซต Phobia (เรื่องแรกคือ Crosswalk Phobia แนว JLS) จนวันหนึ่งได้รับโอกาสจากทาง สนพ. ให้ร่วมในโปรเจกต์หัวข้อ Mental Illness ตื่นเต้นมากเลยละ และแวบนั้นก็นึกถึงแพทริกทันทีเลย กลายเป็นว่าได้มาเขียนเป็นเรื่องที่สองแทน (แพทริกเลยกลายเป็นเด็กคลอดก่อนกำหนดล่ะ ฮ่าๆ) ซึ่งโปรเจกต์นี้มีชื่อว่า MAD OVERDOSE มีนิยาย 4 รสชาติจากนักเขียน 4 ท่าน ได้แก่ เจ้าหญิงผู้เลอโฉม, Porshenocchio, Chai_Hong และนางร้ายค่า นักเขียนทุกท่านตั้งใจกันเต็มที่เลยละ แนะนำว่าต้องอ่านให้ครบ เพราะว่า... (ยังไม่บอกดีกว่า อยากรู้ต่อไปคุณะคะ อีๆ) หวังว่านอกจากความฟิน ความบันเทิง จะได้รับความเข้าใจเล็กๆ น้อยๆ เกี่ยวกับโรคทางใจเพิ่มด้วยนะคะ

ที่ตื่นเต้นอีกอย่างคือนี้เป็นนิยายที่เปิดประสบการณ์ครั้งแรกให้เยอะที่สุดเลยละ เขียน JLS+ ครั้งแรก ทำโปรเจกต์ครั้งแรก เขียนจาก 18+ แนวชายหญิงครั้งแรก เขียนจบเร็วที่สุดครั้งแรก #สนุกสนานประสบการณ์ใหม่ๆ XD

สุดท้ายนี้อยากขอบคุณทาง สนพ. แจ่มใสที่ให้โอกาสเสมอ ดีใจมากจริงๆ ค่ะ ขอขอบคุณทีมกอง บ.ก. ทีมรีไรเตอร์ ทีมพิสูจน์อักษร ทีมกราฟิก ทีมงานเบื้องหลังทุกๆ ท่าน รวมทั้งพี่น้องวาด พี่ๆ ในทีม MAD OVERDOSE ทำงานด้วยกันสนุกมากๆ หัวเราะกันจนอ้วกทุกวันเลย แต่เหนือสิ่งอื่นใด ขอขอบคุณทีมนักอ่านที่ยินนิยายเรื่องนี้ขึ้นมา ขอขอบคุณมากๆ ที่ซัพพอร์ตคนเขียนตัวเล็กๆ คนนี้นะคะ

ถ้าอยากพูดคุยเกี่ยวกับนิยายเรื่องนี้ โยนเข้าแชทแท็ก #CheckInนอนกินCheckOut ได้เลยค่า

ถ้าอยากรู้จักกันมากขึ้น มาเจอกันที่ Facebook ได้นะคะ fb.com/nangraii.official รักมากๆ!

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

เที่ยวบินที่ PT001

นำท่านเดินทางสู่ ✈️ ที่ที่ชื่อยาวที่สุดในโลกใบนี้

"แพท"

"..."

"พะละแลดแพทแพท"

"..."

"คุณแพทเดอะสล็อต"

"..." ผมกำลังหลับอยู่

"ลุกมาอาบน้ำได้แล้ว"

"..." เธอไม่น่าจะรู้นะ นอนคว่ำแบบนี้คือท่านอนท่าเก่งของผมเลย ผมมักจะหลับลึกทุกที และอย่างหนึ่งที่เธอก็รู้ก็คือ ถ้าผมนอนไม่พอผมจะโมโหร้ายมาก

"ไฟไหม้!"

"..." ผมไม่ได้กลิ่นควันนะ

باب!

"ตื่น!"

เมื่อकिโดนอะไรก็เข้าไปแถวๆ ซา "อ้อ..." ผมกำลังจ้วงเสียวลิ้มตา

"รู้นะ ว่าแกล้งลับ"

เฮ้! เธอรู้ได้ไงนะ

"ไม่ละ หลับจริงเลย แพทฝันด้วย"

"ฝันว่า?"

"ฝันว่าเราอยู่ที่นี้เหมือนกันต่อ"

เธอถอนหายใจ แล้วหันไปจัดของชั้นเล็กชั้นน้อยลงกระเป๋ "งั้นก็ตื่นมาเจอความจริงได้แล้วคุณ ถ้ามันแต่เล่นเราจะตกเครื่องนะ ไปอาบน้ำได้แล้ว สล๊อธ ห้ามดื้อ"

ไม่ ผมจะดื้อ

ผมพลิกตัวนอนตะแคงไปทางซ้าย ใช้นิ้ววาดรูปยี่ราฟบนที่นอน

"นี่ซีเรียสแล้วนะ"

ไม่ เธอยังไม่ซีเรียสจริงๆ หรอก

ผมพลิกตัวนอนตะแคงไปทางขวา วาดรูปบ้านหลังเล็กๆ ตามด้วยรอยขีดากบาททับ

"อาบนํ้า"

โอ๊ะๆ มีการดิงขา

ผมเลยลุกขึ้นปุปบ แล้วดิงแขนเธอให้ถาขึ้นมานั่งบนเตียงด้วยกัน นะ มีคนโดนกอด

"สล๊อธธธ โนนน เค้าไม่เล่นนน"

ผมโดนจับแขนเบาๆ ด้วย "ใครเล่นที่ไหน แพทเอจจริง...จ๋าๆ" ผมกอดเธอจากข้างหลังให้นั่งบนตัก และทำปากจ๋าๆ ที่คอ "เคยบอกแล้วใช่ไหม ถ้าแพทนอนไม่พอจะโมโหร้ายๆ จ๋าๆ"

เธอหัวเราะ

นี่คือเสียงที่เพราะที่สุดในโลกแล้ว ได้นอนที่ไรต้องยิ้มตามทุกที อดใจไม่ไหวเลยต้องขอฟังอีกที

"แพทโมโหแล้วนะ จ๋าๆ"

"ฮ่าๆ พอแล้ว...ไปอาบนํ้าได้แล้ว"

ผมโดนจับก็เหมือนอย่างที่คุณพูดกัน ความสุขย่อมต้องแลกมาด้วยความเจ็บปวด...คือก็ไม่ได้เจ็บอะไรนะ แค่นั่นๆ เหมือนแมลงกัด แต่ผมเป็นคนแสดงออกเก่ง

"โอ๊ย เจ็บจัง"

"อาบนํ้าๆๆ"

"..." ผมหันข้าง และหุ้ชาย

"เดียวไม่ทัน พุดจริงๆ นะคุณ"

"..." ผมหันอีกข้าง และหุ้ขวา

"แพทริก" โอเค เธอเริ่มซีเรียสแล้ว เวลาจริงจังที่เธอชอบเรียกชื่อเต็มๆ ของผมแบบนี้

"แพตตี้" ผมเรียกชื่อเธอเต็มๆ บ้าง เวลาอยากให้เธออารมณ์ดีหรือยิ้ม ผมก็จะเรียกเธอด้วยน้ำเสียงซีเรียสแบบเดียวกันนี้

แต่ยังไม่ยิ้มแยะ

เรียกศูนย์ เรียกศูนย์ ตรวจพบคนหน้าบึ้งอยู่ในระยะสิบเซนติเมตร ส่งหน่วยกอบกู้สถานการณ์มาด่วน เปลี่ยน / รับทราบ กำลังจะไปถึงภายในสองวินาที สอง... ผมกดจุกลงบนแก้มเธอแรงๆ

ยังไม่หายอีกแะ ไม่กะพริบตาด้วย

"นาฬิกาปลุกมันดังเร็วไปนะ" ผมว่า

"ก็ใครปลุกละคุณ"

"อ้าว...อย่าบอกนะว่าที่นี่..." ผมกดแพตตี้แน่นขึ้นพลางหันซ้ายหันขวา "มี...วิญญาณเจ้าที่เธอ"

"Yes! เจ้าที่แถวนี้แหละ ดินะที่ห้องนี้มีคนฉลาด รู้ทันเจ้าที่ว่าแอบไปปรับให้มันเลต คนฉลาดเลยไปปรับกลับให้มันเร็วขึ้น" เธอว่าพลางเอานิ้วจิ้มๆ ที่มือผม "ฟาดเจ้าที่ๆๆ" แล้วเปลี่ยนมาเป็นตีเบาๆ รวๆ

"ทำเธอ" ผมตีหน้าซื่อ แล้วตีมือข้างขวาตัวเอง "นี่ ละเมออีกแล้ว เกเรจริงๆ...ขอโทษเดี๋ยวนี้เลย" ผมกำข้อมือตัวเองไว้เหมือนเล่นละครหุ่น แล้วแก้มก้มทำท่าซัดขึ้นนิดๆ ก่อนจะทำคอตกเหมือนสัตว์เลื้อยตัวเล็กๆ ที่สำนึกผิด จากนั้นมันก็หันมาโค้งให้เธอ "I'm so sorry Patty" ผมดัดเสียงเล็กๆ และ

ตามด้วยเสียงหัวเราะตามปกติของตัวเอง "ดีมาก คราวหลังอย่าทำอีกนะ"

นั่นไง เธอยิ้มแล้ว ถึงจะนิดเดียวก็เถอะ

"ไปจัดของต่อละนะ"

"ไม่เอา" ผมใช้มือเกเรกอดเธอไว้ หอมเร็วๆ ฟอดนึ่ง และพาโยกตัว
สายตุ๊กตัก "คิดถึง"

"คิดถึงอะไร จะรวมร่างกันอยู่แล้ว"

"วันนี้หนูแพตต้องกลับไทยแล้ว"

"ได้ข่าวว่ากลับด้วยกันไม่ใช่หรอคุณสลัธ" สลัธคือฉายาที่ผมตั้งให้ผม
เพราะหว่าผมเป็นคนใจเย็นเกินพอดี ทำอะไรก็ช้าไปหมด

"ครับหนูแพต แต่ก็คิดถึงอยู่ดี อายากกอดแบบนี้ไปเรื่อยๆ" ส่วนนี้ก็คือ
ฉายาที่ผมตั้งให้เธอ หนูแพต ไม่ใช่เพราะเธอน้ำหนักเยอะนะ แต่ฉายานี้มีที่มาจาก
น้องหนูชื่อเบบ จากหนังเรื่อง Babe ปี 1995 ซึ่งมันพ้องเสียงกับคำที่มักจะใช้เรียก
คนสำคัญพอดี ผมจะใช้คำนั้นเรียกเธอก็ได้ แต่ชอบเรียกว่าหนูแพตมากกว่า

เธอเอี้ยวคอเพื่อบมองหน้าผม หรีตานิดๆ

"อะไรครับหนูแพต"

"สลัธ" เธอสวน "ที่ไอ้ไอ้นี่...วางแผนทำให้ตกเครื่องกันใช่ไหม"

"เปล่า" อันที่จริงผมก็คิดนิดนึงนะ "ก็ช่วงหลังๆ หนูแพตไม่ค่อยได้
เที่ยวต่างประเทศกับแพทเลย"

"ได้สลัธ นับเฉพาะต่างประเทศนี่...ปีนี้ก็เกินสิบครั้งได้แล้วนะ"

"น้อยไปๆ" ผมกอดพาเธอโยกตัว "ก็คิดถึงๆๆ"

ผมเคาะนิ้วไล่แก้มตัวเอง

"แล้วจะไปอาบน้ำ?"

"คับปัม"

หนูแพตจับแก้มผมยัดออกเบาๆ ไม่ยอมหอม ผมที่กำลังจะงอแง
เปลี่ยนเป็นรีบแหม่มปากทันทีเมื่อเธอจูบที่จมูกผมเร็วๆ แทน จนผมนี้กอยากจะ
เล่นกระโดดตึกๆ บนแทรมโพลีนแทน

"นะ ยิ้มใหญ่ๆ" เธอพูดกลางยิ้มช้า "ไม่ไปอาบน้ำอีกน่ะ"

"หนาวๆๆ ขอกอดอีกหน่อย ทำไมลอนดอนถึงหนาวขนาดนี้"

"ห้องเปิดฮีตเตอร์อยู่"

"อาบให้หน่อย" ผมต่อรอง

"มาย" เธอยิ้มและจับแขนผมอีก "เห็นมั้ยว่าอาบแล้ว" เธอชี้ๆ ที่เสื้อผ้าตัวเอง
"เดี๋ยวจะรีบไปจัดของต่อละ"

"จั้นเปาผมให้หน่อย"

"โน"

"นะๆ"

"แพทริก" เสียงเธอเอาจริงแล้ว

"น้ำ นะๆ นะครับหนูแพต"

เธอถอนหายใจนิดๆ "สล๊ธนี่คือจริงๆ" แต่ผมสาบานได้ว่าแอบเห็น
มูกปากยิ้มชนิดนั้นนะ "ถ้าช้ากว่านี้จะไม่มีเวลาเป่าละนะ"

เยส!

"ก่อนอาบน้ำขออัคคิปป่านาที"

"ห่านาทีนะ"

"คับปัม"

ผมปล่อยตัวเธอ แต่จังหวะก่อนจะปล่อยผมก็แอบขโมยหอมฟอดใหญ่
ผมถูกลงโทษด้วยการโดนจับที่ไหล่เบาๆ อีกหนึ่งครั้งถ้วน

หนูแพตไปจัดของต่อแล้ว

ส่วนผมใช้เวลาหนึ่งนาที่เต็มๆ ในการนอนกลิ้งจากหัวเตียงมาถึง
ปลายเตียง และกลิ้งจากปลายเตียงกลับไปหัวเตียง หลังจากนั้นผมก็หยิบ
กล่องคอมแพ็คตึ้นมากดเปิด...

"Good morning ฮะทุกคน เอ๋อเอ๋อเอ๋อ ตื่นแล้วค่าบ วันนี้เป็นวันที่ห้าแล้ว
ที่เราอยู่กันที่ลอนดอน และเพิ่งจะถึงครึ่งทางเท่านั้นเองสำหรับทริปนี้ ขอถึงก่อน
สองรอบ...พีบ พีบ กลิ้งทำไม ต้องวอร์มร่างกายนิดนึงครับ เพราะอากาศหนาว
มากกก และวันนี้ทั้งวันเราจะออกไปทำภารกิจมันส์ๆ เดี่ยวเดินเดี่ยวกิน ยาวไป
ยาวไป"

ไม่ต้องมองก็รู้ว่าหนูแพตหันขวับมาทางผม

ผมลุกขึ้นนั่ง พูดยกกับกล่องต่อ "แต่ก่อนอื่นนะครับ เห็นมีคำถามถามกัน

เข้ามาเยอะมากว่าในหลายๆ คลิปตลอดเกือบห้าปีมานี้ ผมไปเที่ยวกับใคร
ใครเป็นคนถือกล้องให้ วันนั้นมีเฉลยครับ พร้อมนะ อะ ไป...แถน แถน..."
ผมค่อยๆ แพนกล้องไปหาหนูแพตที่กำลังจัดของอยู่ "อะ ชุมครับชุม"

ถ้าเป็นเมื่อสามสี่ปีก่อน เวลาผมแพนกล้องไปหาเธอแบบนี้ เธอจะ
รีบเอามือปิดหน้า ริ่งหนึ่กล้อง หรือไม่ก็เข้ามาแย่งมันไปเลย แต่เดี๋ยวนี
เธอลำหั่นสู้กล้องเต็มๆ แล้ว เพราะถึงยังไงเธอก็คือคนตัดต่อคลิปให้ผม และ
ผมก็สัญญาแล้วว่าจะไม่เอาคลิปฟุตเทจหรือคลิปแบบไหนก็ตามที่ถ่ายติดเธอด้วย
ลงใน Vlog

สกิลการหลบกล้องของหนูแพตไม่เท่าไรหรอก แต่สกิลการถ่ายภาพ
และตัดต่อวิดีโอเนี่ยหาตัวจับยากจริงๆ เพราะเธอเป็นถึงช่างภาพฟรีแลนซ์มืออาชีพ
เรียนจบมาทางด้านมัลติมีเดียอีกต่างหาก ผมแพนกล้องไปหาเธอแบบนี้
หลายครั้งแล้ว แต่ทุกครั้งเธอก็ยังสามารถเงยขึ้นตัวเองออก และทำให้ทั้งคลิป
ไหลลื่นต่อไปได้ รวมถึงการใส่ซับไตเติ้ล ซาวนด์เอฟเฟกต์อะไรก็ได้ที่เป่หมด
จนผมพูดได้เต็มปากว่าที่ช่อง Youtube พาเที่ยวตะลอนไปนู่นนี่ทั่วโลก
ชื่อ NeverCheckout ของผมมีคนกดติดตามถึงสามล้านกว่าคน ก็เพราะ
มีเธอนี้แหละอยู่เบื้องหลัง

หนูแพตเป็นแบบนี้แหละ เธอไม่ชอบบอกชื่อ ไม่อยู่หน้ากล้อง เธอ
หลงใหลการมองภาพต่างๆ หลังเลนส์มากกว่า

"ดูกันไปยาวๆ นะครับทุกคน น่ารักมั๊ยครับ ขนาดหน้าบึ้งยังน่ารักเลย
เนอะ"

หนูแพตหันหลบกล้อง "ฮือ ไม่เอาสวัสดี"

"ไอ้ เธอพูดกับกล้องด้วย เสียงก็น่ารัก"

เธอไม่พูดอะไรแต่ทำนิ้วไขว้กันเป็นกากบาทแล้วเอียงมือออกมาข้างตัว
ให้เห็น

ที่ผ่านๆ มาในคลิปที่เธอถือกล้องให้ผม ถ้ามีจังหวะที่พูดคุยกัน เวลา
เอาไปตัดต่อเธอก็ตัดเสียงตัวเองออกและใส่ซับไตเติ้ลแทน ทำให้ทุกคลิป
ในช่องของผมมีแค่ผมคนเดียว ซึ่งมันดีแล้ว ผมแค่ชอบแก้มองถ่ายเธอเล่น
แค่นั้นแหละ ในความเป็นจริงคือผมอยากให้อะไรส่วนตัวของเราเป็นแค่

เรื่องของเราเท่านั้น

"ไปดูกันดีกว่าครับทุกคน ว่าเธอทำอะไรอยู่" ผมถือกล้องเข้าไปหาเธอ
"โห ของเต็มกระเป๋าเลย จัดเสร็จแล้วเหรอครับเนี่ย"

"..."

"แนะนำตัวกับทุกคนหน่อยครับ มองกล้องหน่อยยย"

"...ถ้าตลกเครื่องแพทริกจ่ายค่าตัวใหม่เนอะ" เธอพิมพ์ทำ

"มองกล้องๆ"

เธอเงยหน้ามายิ้มจนมุมกล้อง แล้วก็จกมันไปจากมือผมอย่างรวดเร็ว
ผมจิกยิ้มให้เธอ ขโมยหอมฟอดใหญ่ด้วยความรวดเร็วพอกัน "ไปอาบน้ำ
แล้วครับผม โอ๊ยๆ จะไม่ทันแล้ว" ว่าแล้วก็ทำเป็นร้อนรนเข้าไปอาบน้ำ

ผมอาบน้ำด้วยความรวดเร็ว ไม่ใช่เพราะกลัวจะตลกเครื่อง แต่เพราะ
อยากให้แพตตีไปผมให้เร็วๆ อยากใช้เวลากับกิจกรรมนี้นานๆ

แต่ในความรู้สึกผมมันยังไม่นานพออยู่ดี กระเป๋าผมแทบไม่ต้องจัดการ
อะไร เพราะข้าวของส่วนใหญ่มักจะอยู่ในกระเป๋าเดินทางตลอดเวลาอยู่แล้ว
หลังจากไปผมเสร็จ แต่งตัวเรียบร้อย ผมแกล้งเผอเรวเวลาเล่นอีกนิดหน่อย
โดยรวบตัวหนูแพตตกอด และพาเธอหมุนๆ อยู่กลางห้อง จากนั้นค่อยๆ...
ภาษาไทยใช้คำว่าอะไรน้ำ กูลีๆจ้อ ไซ่ ค่อยๆกูลีๆจ้อลากกระเป๋าออกมาเช็กเอาต์
ก่อนที่จะโดนเธอบีบอีก

แน่นอนว่าคลิปถ่ายเฮฮาในห้องใช้ไม่ได้ คลิปส่งท้ายทริปลอนดอน
ที่ใช้ได้จริงๆ เราเริ่มอัดกันตั้งแต่ที่ลือบบี้โรงแรมจนกระทั่งมาถึงสนามบิน

ตอนนี้เราลงจากรถบัสมาอยู่ที่หน้าฮิตโรวซึ่งเป็นสนามบินหลักของ
ลอนดอนแล้ว ทุกอย่างราบรื่นดี เราไม่ได้สายอย่างที่ผมคำนวณไว้เป๊ะ นอกจาก
ไม่สายแล้วยังมีเวลาเหลือพอให้ได้เก็บภาพบรรยากาศที่หน้าสนามบินด้วย
เราเลยยังไม่เข้าไปข้างในอาคารทันที

นักท่องเที่ยวจะมาเยือนลอนดอนมากที่สุดในช่วงฤดูร้อน คือระหว่าง
เดือน มิ.ย. ถึง ก.ย. เพราะอากาศอบอุ่นกำลังดี แต่เรามาดอนเดือน พ.ย. ซึ่ง
เป็นต้นฤดูหนาวแล้ว ผมรู้สึกว่าเราเป็นนักท่องเที่ยวเกเรอยู่น้อยๆ ซึ่งคิดแล้ว
ก็ชวนให้อึดอัดๆ

ขณะนี้ฉันหมุ่ 11 องศา ท้องฟ้าสีเทา สายลมเย็นทำตัวว่าเร่ร่อนเราไป
เป็นระยะ

คราวนี้หมุ่แพตเป็นคนถือกล้อง DSLR ส่วนผมพูดอะไรไปเรื่อยถึง
ลมฟ้าอากาศ ความประทับใจในทริปนี้ พูดจนไม่รู้จะพูดอะไรแล้ว ผมก็ตบด้วย
ประโยคว่า "แล้วเจอกันใหม่นะ ลอนดอน"

ชาวภูฏานเคยบอกผมว่าภาษาของเขาไม่มีคำว่า 'ลาก่อน' เพราะ
พวกเขาเชื่อว่าเราทุกคนจะได้เวียนมาพบกันอีกในสักวันหนึ่ง ผมประทับใจนะ
ก็เลยจำประโยคนั้นมาใช้กับทุกสถานที่ที่ผมไป

ผมยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิมเพื่อให้สายลมของลอนดอนพูดอะไรสักอย่างกับผม
หรืออย่างน้อยก็จดจำผมไว้

"คุณแพตเดอะสลิธ" แพตตี้คล้องแขนผม "ไปกัน"

ประโยคนั้นไม่ถูกต้องซะทีเดียว ผมเลยใช้ความกล้าหาญเล็กๆ พูดแก้ใหม่

"ไป หมุ่แพต กลับบ้านกันครับ"

เที่ยวบินที่ PT002

นำท่านเดินทางสู่ ✈ ที่ที่จะไม่กลับมาอีก

บ้าน บ้าน บ้าน

บ้านเต็มไปหมด ซึ่งก็ไม่น่าแปลกใจ เพราะตอนนี้เรากำลังขับรถเข้ามาในหมู่บ้าน...

เฮ้! มันฟังดูเกือบจะเป็นท่อนแร็ปในเพลงระดับทั่วๆ ไปสักเพลงได้เลยนะ แต่ผมก็ไม่ได้อยู่ในภาวะครีครึ้นพอที่จะคิดต่อให้เป็นเรื่องเป็นราวขนาดนั้น

บ้านที่เรียงรายอยู่ทั้งสองฝั่งถนนกำลังกดดันผม พวกมันดูเหมือนปีศาจที่กำลังหลับ หรือไม่ก็แก้งหลับ และเฝ้าดูผู้ที่กำลังบุกรุกเข้ามาในอาณาเขตของพวกมัน ผมเลยขับช้าๆ ตั้งแต่ปากทางเข้าหมู่บ้าน จดจ่อเพียงแค่พื้นถนนตรงหน้า ข้ามเนินลูกระนาดแต่ละลูกอย่างเกรงอกเกรงใจ และหวังว่ารถ Audi TT Coupe ของผมจะดูเป็นมิตรมากพอในสายตาของพวกมัน

ขณะที่บรรยายกาศภายในหมู่บ้านค่อนข้างเงียบสงบ มีแค่เสียงน่องหมาเห่าหักทลายจากทางนั้นทางนี้เล็กน้อย หมู่แพดหลับอยู่ข้างๆ ผมตั้งแต่ออกจากสนามบินมาไม่นาน ตอนนี้ก็ยังหลับอยู่ ส่วนผมตื่นตัวเต็มที่ ตื่นจนต้องแกล้งผิวปากเล่นพลางมองหาบ้านเลขที่ที่ใช่

นั่นไง ในที่สุดเราก็มายังบ้านที่แสนอบอุ่นแล้ว

ผมชะลอรถจอดนี่มาๆ ตรงหน้าบ้าน นี่คือหลักการสำคัญอย่างหนึ่งของการมีบ้านเลยนะ คือต้องจอดรถให้ตรงหน้าบ้านตัวเอง ห้ามจอดหน้าบ้านคนอื่น ยกเว้นกรณีจำเป็นและจอดชั่วคราวเท่านั้น

ผมกำลังจะหันไปสะกดปลุกแพตตี้ แต่เธอก็ตื่นจังหวะนี้พอดี ผมเคยอ่านเจออะไรว่าถ้าคนเราผลอหลับไประหว่างทางกลับบ้านมักจะสะดุ้งตื่นตอนถึงบ้านพอดี รวากับว่าในตัวคนเรามีนาฬิกาปลุกอยู่และมันจะดังปิ๊ปปี้ เสมอเมื่อถึงบ้าน หรือไม่ก็ตัวบ้านนั่นเองที่สะกิดเตือนเราด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง นี่ก็เป็นเรื่องลึกลับอีกอย่างหนึ่งของการมีบ้าน

"อ้อ...ถึงแล้วหรอ" หมูแพตหันมองรอบตัว

ผมยิ้ม "ถึงแล้วครับผม"

เธอยิ้ม แล้วเปิดประตูลงจากรถ ยึดแขนตัวเองเล็กน้อยและมองบ้านตัวเอง ผมกดเปิดกระโปรงท้ายรถแล้วตามลงไป ยอมให้ตัวเองมองตามเธอเข้าไปในตัวบ้านแวบหนึ่ง แค่วาบเดียวเท่านั้น ก่อนจะรีบไปยกกระเป๋าใส่ข้าวของเธอลง

หมูแพตหันมายิ้มให้ผม เป็นรอยยิ้มของคนที่กำลังถึงบ้านแล้ว "มา เค้ายกเอง"

"ทำไมพีทต้องไม่อยู่วันนี้ด้วยเนี่ย เลยไม่มีคนช่วยยกกระเป๋าเข้าบ้านเลย..."

"อ้าว น้องแพตตี้กลับมาแล้วหรอ" เสียงดังจากบ้านหลังข้างๆ ทำให้เราสองคนหันไปมองทันที ซึ่งใบหน้าเจ้าของเสียงทำให้ผมนึกถึงอาหารที่ผมไม่ชอบกิน

"อ้าว พี่เจ อยู่บ้านหรอคะ"

"อยู่ครับ พี่ได้ยินเสียงรถนะเลยออกมาดู ไม่มีใครอยู่บ้านนะ เห็นพีทบอกว่าพาป้ากับม้าเราไปต่างจังหวัด"

"อ้อค่ะ เอียพีทบอกแล้วค่ะ"

ทำไมอากาศเมืองไทยถึงร้อนขนาดนี้ ออกมาเย็นนอกรถเปิบเดียว ร้อนไปถึงหัวเลย เราสามารถเรียกพ่อแม่ของคนข้างบ้านอย่างสนิทสนม

ได้อย่างนี้เลยหรอ แค่คนข้างบ้านเองนะ

ผมขยับตัวนิดหน่อย จงใจให้คนข้างบ้านเห็นชัดๆ ว่าผมยืนอยู่ตรงนี้

ซึ่งถ้าไม่เห็น เขาก็คงมีปัญหายาสยตาระดับที่สาหัสมากแน่ๆ

"แพทริก" อีกฝ่ายยิ้มทักทาย "ไม่เจอกันนานเลย ดูดีขึ้นนะเนี่ย"

ผมไม่แน่ใจว่าน้ำเสียงแบบนี้คือประชดหรือเปล่า ผมเลยยิ้มตอบ
อย่างเป็นกันเองสุดๆ และตอบด้วยน้ำเสียงแปลกใจเหมือนว่าเพิ่งเห็นเขา
ยืนอยู่ตรงนั้น

"อืม คุณก็ดูดีขึ้นเหมือนกัน"

"นี่แกล้งซมกันรีเปล่า"

"คุณก็น่าจะรู้อยู่" ผมพูดเรียบๆ

"แกล้งซมแน่นอน... ให้น้องแพตตีตัดสินดีกว่า" เขาเดินออกจาก
รั้วบ้านตัวเองมาแล้ว "แพตตีว่าไงครับ พี่ดูดีขึ้นเปล่า"

"อ่า... อ้อ ดีค่ะ" เธอยิ้ม "ยังไง... เดี่ยวแพตตีเข้าบ้านก่อนนะค่ะ"

เขายิ้ม "ครับ... โอ๊ะๆ แล้วนี่ยกเองเลยหรอ แพทริกไม่ช่วยล่ะ"

"แพทริกเขาเจ็บข้อมืออยู่นะค่ะ" แพตตีตอบทันที น้ำเสียงลั่นไหล
อย่างเป็นธรรมชาติ

"อ้อ งั้นให้พี่ช่วยยกมัย"

"ไม่เป็นไรเลยค่ะ เกรงใจ นิดเดียวเอง"

"เกรงใจอะไรกัน" เขาเดินเบียดผ่านหน้าผมไป และทำท่าจะจับกระเป๋
จากมือแพตตีอย่าง... คำไทยเรียกว่าอะไรนะ วิสะ อะไรสักอย่าง คือเขา
ทำโดยยังไม่ทันได้รับอนุญาตนั้นแหละ

ผมเลยคว้าแขนเขาไว้ "เราจัดการกันเองได้"

"เจ็บข้อมืออยู่ไม่ใช่หรอ ให้พี่ช่วยเถอะ" เขาก็มองแขนตัวเองที่ถูกผม
จับอยู่

หมูแพตตีสบตากับผมแวบหนึ่ง ซึ่งผมเข้าใจทันทีว่าเธอไม่อยากให้มีเรื่องมีราว
ยืดเยื้อ ผมเลยปล่อยมือช้าๆ

"ขอบคุณนะค่ะ ربกวนแม่เลย" แพตตีบอก

"แค่นี้เองครับ ไม่มีปัญหา"

หมู่แพตเปิดประตูรั้วบ้านเดินนำเข้าไป โดยมีคนข้างบ้านลากกระเป๋าใบใหญ่ตามเข้าไป ผมก้าวตามโดยอัตโนมัติ แต่ในก้าวต่อมาจังหวะที่จะข้ามประตูรั้วเข้าสู่อาณาเขตบ้านร่างกายผมก็ชะงัก เหมือนแวมไพร์ที่เพิ่งนึกได้ว่ากำลังจะก้าวออกไปสู่แสงแดด

ผมเลยยอมถอยมายืนห่างจากประตูรั้วก้าวหนึ่ง ล้วงกระเป๋ากางเกงทั้งสองข้าง และได้แต่มองแพตตีเดินนำหมอนั่นเข้าบ้านไป

บ้านแถวนี้ลักษณะคล้ายๆ กันไปหมด บ้านหมู่แพตเป็นทาวนโฮมสามชั้นขนาดกลางๆ คูอบอุ้นซึ่งเหมือนกับบ้านหลังข้างๆ เป๊ะ แถมยังห่างกันแค่รั้วอิฐบล็อกกัน

พวกเขาหายเข้าไปในตัวบ้านด้วยกันแล้ว

ระหว่างนี้ผมมองผมยังพยายามนึกถึงคำไทยคำนั้นอยู่ อะไรนะที่หมายถึงทำไปโดยไม่ได้รับอนุญาต...วิสาสะ ไซ่ คำนี้แหละ นี่คือผลของการเรียนในโรงเรียนนานาชาติตั้งแต่เด็กที่แต่ละวันแทบไม่ได้ใช้ภาษาไทยเลย พอจบแล้วก็ยังเรียนต่อมหา'ลัยหลักสูตรนานาชาติอีก ทำให้ทุกวันนี้หลายๆ ครั้งผมก็นึกคำไทยบางคำและสำนวนบางสำนวนไม่ค่อยออก

แต่ตอนนี้ผมนึกออกหลายคำเลยที่เกี่ยวข้องกับการต้องยืนอยู่นอกบ้านตามลำพัง แต่ช่างเถอะ จะทำอะไรได้ละ คำสำคัญตอนนี้มีอยู่คำเดียวก็คือ 'รอ'

ผมก้มหน้าลง เอาเท้าเขี่ยพื้นเล่น และเริ่มนับเลขในใจ

ผ่านไปสี่สิบวินาทีแล้ว

กึ่งก่อง

ผ่านไปอีกสิบวินาทีที่ยังคงเจียบอยู่

กึ่งก่อง กึ่งก่อง

ผมรู้ดีว่าการรอกึ่งซ้ำๆ เป็นเรื่องเสียมารยาท แต่ผมรู้สึกว่ามันจำเป็นต้องทำนะ เพราะนี่ผ่านมาเกือบหนึ่งนาที่แล้ว

กึ่งก่องๆๆๆ

นั่นไง หมู่แพตเดินนำออกมาแล้ว ระหว่างเดินมาเธอหันไปหัวเราะกับมุกตลกบางอย่างจากคนข้างบ้าน ผมดูออกว่าแค่หัวเราะไปตามมารยาท แต่

ผมก็ไม่ชอบอยู่ดี

"เด็กที่โหดมากดกริ่งเล่นรีเปลา" คนข้างบ้านพูด

ผมเลิกเอาเท้าเขี่ยพื้นเล่น ยึดตัวเต็มความสูงก่อนจะตอบ "ผมกดเอง"

ผมยอมรับ

"...?"

ผมยกไหล่ ไม่ตอบอะไร

พี่เจกำลังจะพูดต่อ แต่แพตตีขัดขึ้นก่อน "อ่า ขอขอบคุณมากนะคะพี่เจ"

เขาเลยหันไปหาเธอแทน

"ไม่เป็นไรเลย มีอะไรให้พี่ช่วยอีกมั๊ย บอกได้เลยนะ"

"ไม่มีแล้วค่ะ"

"ขอบคุณมาก" ผมพูด "จากนี้ผมจัดการต่อเองได้"

"งั้นก็..." พี่เจยิ้มพลางกระดิกนิ้วไปทางบ้านตัวเอง เหมือนจะบอกว่า
งั้นกลับละนะ "...พี่เข้าบ้านเลยนะ"

หมูแพตพยักหน้าให้แทนคำตอบ

เขาหันมามหาผม รอยยิ้มยังค้างบนใบหน้าเหมือนเพิ่งได้พิชิตภารกิจ
ที่น่าภูมิใจสักอย่าง

"ไว้เจอกัน แพทริก" เอ้ นั่นเขาเพิ่งพูดตามแบบชาวภูฏานเลยนะ

"ลาก่อน พี่เจ" ผมพูดตอบ และหวังว่าเราจะไม่เวียนมาพบกันอีก

เรามองตามหลังพี่เจจนเขาเข้าบ้านไปแล้วค่อยหันกลับมา ผมสบตากับ
หมูแพตแวบหนึ่งก่อนจะก้มลงนิดๆ และผืนไม้เอาเท้าเขี่ยพื้นเหมือนเด็ก ขณะที่
เธอกอดดอกด้วยท่าที่จริงจังแบบผู้ใหญ่ และตะแคงศีรษะเพื่อมองหน้าผมให้ชัด

"..." ผมเงยหน้า

"..." เธอจ้องหน้าผม

"งั้น..." ผมกระดิกนิ้วไปท่ีรถ เลียนแบบท่าของคนข้างบ้าน "...ไปกินเล
มัย"

หมูแพตแหมปากแน่น ดูผื่นบนสุดๆ แล้วในที่สุดก็ขำออกมา ซึ่งแน่นอนว่า
ผมก็ขำด้วย เราเียน้ำกันอยู่ราวๆ ครึ่งนาทีโดยที่ไม่มีใครปล่อยมุกตลกอะไร
เลย และอาจจะไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าขำกันเรื่องอะไร แต่ผมกับหมูแพตขำกัน

อย่างไม่มีเหตุผลชัดเจนแบบนี้บ่อยมาก ถ้าคนหนึ่งเริ่มซ้ำ อีกคนก็จะซ้ำตาม
แทบจะทันที เหมือนเป็นโรคติดต่อยุ่ระหว่างเราที่ไม่มีทางรักษาหาย

"จั้น..." หมูแพตกระดิกนิ้วไปที่บ้าน เลียนแบบท่าของคนข้างบ้าน
เหมือนกัน "...ขอไปหยิบของที่ต้องใช้ตัดต่อวิดีโอแป็บนึงนะ แล้วเดี๋ยวเรา
ก็ไปกันเลย"

"ได้รับผม"

หมูแพตกลับเข้าไปในบ้าน ผมมองตามหลังจนบ้านกลืนเธอหายเข้าไป
ทั้งตัว แล้วค่อยย้ายตัวเองเข้ามานั่งในรถ ผมเรียกรถคันนี้ว่า Mr. TT Coupe
(มอเตอร์ไซค์ที่คุป) ซึ่งก็เรียกตามชื่อรุ่นเป๊ะๆ ไม่อยากตั้งชื่อเฉพาะให้มันเพราะ
กลัวว่าจะผูกพันเกินไป ไม่อย่างนั้นเวลาไปต่างประเทศและนึกว่ามันถูกทิ้งไว้
ที่จอร์จทาวน์ตามบินตามลำพังผมคงจะเศร้า แต่ถึงอย่างนั้น ผมก็คิดถึงมันบ่อยๆ
นะ

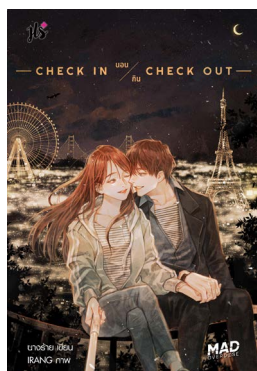
นานมาแล้ว ผมเคยนึกภาพตัวเองขับรถเต่าสี่ล้อเดินทางไปทั่วทุกที่
เหมือนในหนังเก่าๆ บางเรื่องที่จะโกยสัมภาระขึ้นไปกองบนหลังคา และ
ภายในรถต้องมีตุ๊กตาหัวสปริงติดอยู่ที่คอนโซลหน้า ซึ่งไม่ว่าจะขับไปไหน
มันก็จะส่ายหัวตอกตึกไว้วายอยู่ตลอดเวลา

แต่พอโตขึ้น ผมกลับเลือกมาลงเอยกับรถสปอร์ตสี่ล้อสัญชาติยุโรป
คันนี้

ตอนนี้ผมรู้สึกไม่ปลอดภัยอยู่นิดหน่อยแม้ว่าจะเข้ามานั่งในรถแล้ว
บ้านที่เรียงรายอยู่ทั้งสองฝั่งยังส่งแรงกดดันมาที่ผม พวกมันยังดูเหมือนปีศาจ
ไม่กี่ตัวประหลาดที่แก้งงหลับ สายตาผมคอยแต่จะเหลือบไปมองพวกมัน และ
อดนึกภาพตัวเองติดอยู่ในห้องใดห้องหนึ่งของมันไม่ได้

ไม่ อย่าไปนึก หออะไรทำมาเวลาดีกว่า

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624744.html>